

Valeria

September 2025

nog steeds verbaasd dat dit echt gebeurd is

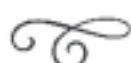
P.S.

Als je zelf worstelt met een chronische ziekte, of als je iemand kent die dat doet: je bent niet alleen. Je verhaal is de moeite waard. En je hoeft niet altijd sterk te zijn. Soms is gewoon blijven ademen al genoeg.

P.P.S.

Aan de donor en diens familie: woorden zijn niet genoeg, maar toch dank je. Voor dit geschenk. Voor deze tweede kans. Voor het feit dat ik nu een mama kan zijn die echt aanwezig is. Ik zal er elke dag voor zorgen dat jullie gift niet verspild wordt.

Hoofdstuk 1

Het begin: hoe ik in 1989 het label 'diabetes type 1' kreeg opgeplakt

Plot twist: dit verhaal begint niet met "er was eens", maar met "er was opeens".

In 1989 kreeg ik het label 'diabetes type 1' opgeplakt, alsof ik een pakje was dat verkeerd bezorgd werd, maar niemand wist waar het eigenlijk naartoe moest. Ik was drie jaar oud, te jong om te begrijpen wat "chronisch" betekende, wat trouwens een kutwoord is voor een driejarige, maar groot genoeg om de spanning in de ogen van mijn ouders te zien.

Die blik ken ik nog steeds. Die "oh shit, nu wordt alles anders"-blik. Die "hoe gaan we dit uitleggen aan een dreumes die net heeft geleerd dat ze zelf naar de wc kan"-blik.

Mijn eerste echte herinnering? Mijn moeder die leerde prikken op een sinaasappel. Dat arme, onschuldige stuk fruit werd het onbedoelde symbool van een leven dat nooit meer zorgeloos zou zijn. Ik keek gefascineerd toe hoe mama dat vrolijke oranje ding vol prikte, niet wetend dat ik straks zelf het sinaasappeltje zou worden.

De sinaasappelmetafoor die mijn leven werd

Als je ooit een sinaasappel hebt zien veranderen van sappig fruit in een soort speldenkussen, dan weet je precies hoe mijn eerste jaren eruitzagen. Elke dag nieuwe prikjes, elke dag een beetje meer sap dat eruit liep. Niet letterlijk natuurlijk, maar wel